

Дамян Дамянов

Светът, животът и не знам
кое

Светът, животът и не знам кое –
Така нареченото битие –
Със всичко, всякак и по всяко време
Връхлита върху моите сетива
И ме превръща цял във тетива,
Във лък, в стрела и в прицел. Точно мене.

И как се случва все така, не знам,
Но, сам – стрела, се самоцеля сам.
Стрелата – моя, чуждо – острието.
Ах, острие, направено от свят,
От жал по ближен, от тъжа по брат,
От хорско тъмно и от хорско светло.

Светът, все още в нравите си зли,
Ръмжи, врагува, в злоби се дели,
Братоубийствен, се самоубива.
Уж той се трепе в разпрата си зла,
А всяка гневна негова стрела
Като в мишена в мене се забива.

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8077>]